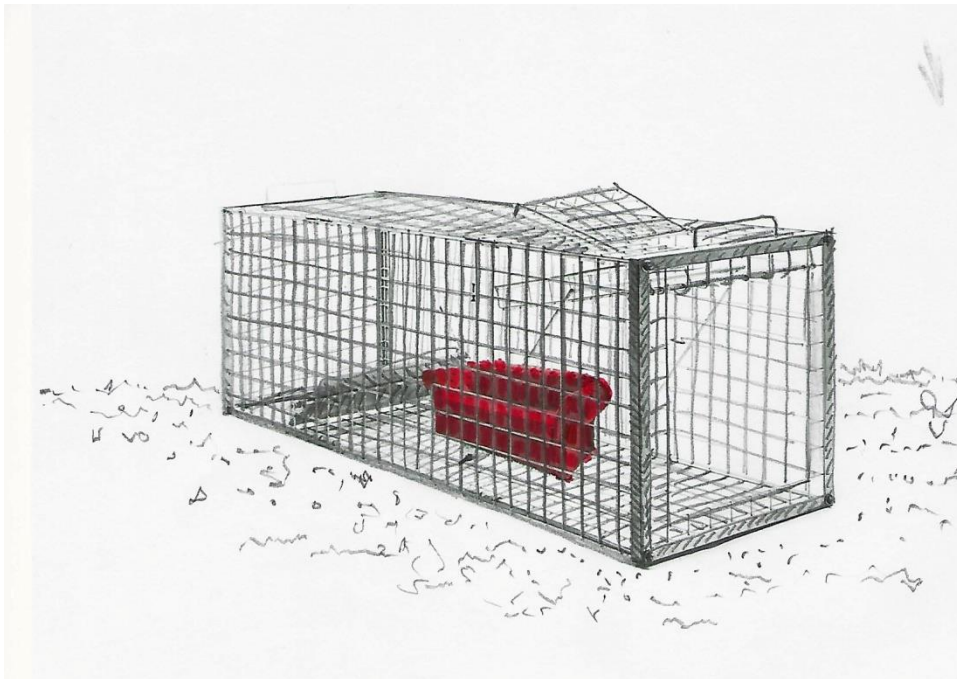

Χρηστίνα Λιακοπούλου

Η λεοπάρδαλη του χιονιού

Μάιος 2023

Χαϊδελβέργη

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής - Θέατρο Πορεία

Η Χρηστίνα Λιακοπούλου γεννήθηκε στην Αθήνα και ζει στην Χαϊδελβέργη της Γερμανίας. Σπούδασε κλασικό και μοντέρνο χορό στη σχολή της Ραλλούς Μάνου. Συνέχισε τις σπουδές της στο σύγχρονο χορό στη Φρανκφούρτη, το Μόναχο και τη Βιέννη, με επώνυμους χορογράφους, ενώ ταυτόχρονα αποφοίτησε από το τμήμα Γερμανικής και Αγγλικής Φιλολογίας του πανεπιστημίου της Χαϊδελβέργης. Σε μεταπτυχιακό επίπεδο (ΜΑ) μελέτησε το New British Drama Theatre και το γερμανικό θέατρο του 20ου αιώνα.

Είναι καλλιτεχνική διευθύντρια του Χοροθεάτρου *Νόστος* (Nostos Tanztheater), που ιδρύθηκε ως ανεξάρτητη χοροθεατρική ομάδα στην Γερμανία. Μέχρι σήμερα παρουσίασε 26 παραγωγές, οι οποίες επιχορηγήθηκαν από το κρατίδιο της Βάδης-Βυρτεμβέργης. Το Χοροθέατρο της Χ.Λ. εστιάζει στη σύγχρονη πραγματικότητα και θέτει κοινωνικά ζητήματα της εποχής με μέσα τη γλώσσα, το φιλμ, την υποκριτική και το χορό.

Η Χ.Λ. δραστηριοποιείται επίσης ως ανεξάρτητη χορογράφος σε θεατρικές, χοροθεατρικές παραστάσεις καθώς και σε παραγωγές Όπερας (*Spuren*, Μπιενάλε Μονάχου 2022). Η χορογραφική της ταινία *INFERNO* (2022) τιμήθηκε με το πρώτο βραβείο στις Κάννες (Silk Road Film Awards) και στο Λ. Άντζελες (Experimental Film Festival), LAFA.

Στα έργα της συνδυάζει τα genre του σύγχρονου και Urban χορού με το μεταδραματικό θέατρο. Ο πυρήνας του χοροθεατρικού της έργου στέκεται κριτικά, αφενός σε πολιτικοκοινωνικά θέματα και αφετέρου στις σύγχρονες προσωπικές και διαπολιτισμικές σχέσεις.

Παράλληλα διδάσκει χοροθέατρο στην Παιδαγωγική Ακαδημία και το Πανεπιστήμιο της Χαϊδελβέργης καθώς και στη Σχολή Μουσικής και Θεάτρου του Πανεπιστημίου του Μονάχου. Τέλος, ενώ από το 2010 ασχολείται συστηματικά με τη συγγραφή σεναρίων για χοροθέατρο, αρχίζει το 2022 μαθήματα Θεατρικής Γραφής στο θέατρο Πορεία (Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής).

Ηλεκτρ. δ/νση επικοινωνίας: info@nostos-tanztheater.org

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 0049 1778440844

***

Το έργο *Η λεοπάρδαλη του χιονιού* γράφτηκε στο πλαίσιο μαθημάτων Θεατρικής Γραφής της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022-Μάιος 2023)

Στο εξώφυλλο το σκίτσο του Δημ. Πολυχρονιάδη

Το θεατρικό έργο *Η λεοπάρδαλη του χιονιού* της Χρηστίνας Λιακοπούλου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons [BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος επιθυμεί να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΙΟ 65 ΧΡΟΝΩΝ, ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ

ΛΑΤΙΣΑ 27 ΧΡΟΝΩΝ

ZED 28 ΧΡΟΝΩΝ, ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 1 / ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗΣ 1/ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ
35 - 45 ΧΡΟΝΩΝ

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 2/ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗΣ 2 / ΓΙΑΤΡΟΣ 40 - 50
ΧΡΟΝΩΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗΣ 3 / ΑΝΑΚΡΙΤΡΙΑ / ΝΤΟΥΝΤΟΥ 35 - 50
ΧΡΟΝΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο επιτυχημένος 65άρης επιχειρηματίας Μάριο ζει με την πολύ νεαρότερη του Λατίσα το μεγάλο έρωτα της ζωής του, ενώ η επαγγελματική του καριέρα και η σεξουαλική του ισχύς βρίσκονται σε κάμψη. Βρίσκει τρόπους να το κρύβει από τη Λατίσα και σαν αντάλλαγμα της προσφέρει υλικές απολαύσεις, ενώ ο ίδιος φοβάται ότι σύντομα θα φτάσει η στιγμή που δε θα μπορεί να την ικανοποιεί σεξουαλικά. Οι επιχειρήσεις του από την άλλη αντιμετωπίζουν πρόβλημα, γιατί η εταιρεία του δεν μπορεί να συναγωνιστεί τις μεγάλες πολυεθνικές. Τυχαία συναντά το νεαρό νιγηριανό πρόσφυγα Zed, διεγείρεται από τη σεξουαλική του αύρα, τον ακολουθεί σε ένα μπαρ και καταστρώνει ένα σχέδιο. Ο Zed θα δώσει λύση στο πρόβλημα με την ερωμένη του αλλά και στις επιχειρήσεις του. Οι τρεις τους θα ταξιδέψουν στο Λάγος, ο Zed θα αναλάβει την αντιπροσωπεία της εταιρείας / φάντασμα του Μάριο. Στην εκεί διαμονή τους η Λατίσα θα βιώσει μια βίαιη εμπειρία μέσα στη φαινομενικά ευτυχισμένη σχέση της με το Μάριο. Θα αναγκαστεί να επαναπροσδιορίσει τη ζωή και την ύπαρξη της και να πάρει δραστηκές αποφάσεις.

Σκηνή 1

MARIO

(Μονολογεί)

Θα ήθελα να ήμουν 17 χρονών και να σου αγόραζα παγωτό χωνάκι, τρεις μπάλες. Θα ήταν δικαιολογία για να προχωρήσουμε λίγο μαζί. Εσύ θα έγλειφες το παγωτό, θα με ευχαριστούσες, θα καθόμασταν στο παγκάκι και θα σου σκούπιζα τα χείλια με τα δάχτυλα. Από εκείνη τη στιγμή, θα ζούσαμε ο ένας για τον άλλον. Είμαστε ξαπλωμένοι στο κρεβάτι ενός ακόμα Palace Hotel αυτού του κόσμου, οι βαριές κουρτίνες κλειστές. Εδώ και μία ώρα αγωνίζομαι να σου κάνω έρωτα, πολεμάω το σώμα μου και το δικό σου. Το πέος μου δε σταθεροποιείται, γλιστράει έξω από σένα ξανά και ξανά. Δεν έχω στύση, δεν είναι τυχαίο, και χτες και προχτές, τα ίδια, για τρίτη μέρα σήμερα, στη σειρά. Στον έρωτα και στον πόλεμο όλα επιτρέπονται, έτσι δε λένε; Εγώ, που κάποτε υπήρξα εξπέρ στον πόλεμο της τακτικής, χρησιμοποιώ σε αυτόν εδώ κάθε μέσο. Με το χέρι μου να πηγαίνω έρχεται πάνω σου, με τη γλώσσα, τοποθετώντας ένα μαξιλάρι κάτω από τους γοφούς σου για καλύτερη γωνία, έτσι ώστε να μην γλιστρώ έξω, κατευθύνω το κορμί σου. Φτάνεις εσύ. Για τον έρωτα σου το κάνω, σε οδηγώ στην πλάνη, μήπως και δεν καταλάβεις ότι δε μου σηκώνεται πια. Για να κερδίσω σε μέγεθος και χρόνο. Εγώ ο Playboy, ο γαμιάς, ο επιχειρηματίας με τα 20 παραρτήματα, τα ακίνητα, τις μετοχές και τα αυτοκίνητα ερωτεύτηκα για πρώτη φορά στη ζωή μου. Ο ανδρισμός μου δεν μπορεί να το χωνέψει, αρνούμαι το σώμα μου κι εκείνο εμένα. Δεν το δέχεται η αξιοπρέπεια μου, μετά από τόσες γυναίκες, να έρθει τώρα η στιγμή που ονειροπολούσα, όταν ήμουν νέος, τότε που σε περίμενα στο καφέ κι εσύ δεν ήρθες ποτέ, αυτή τη στιγμή να τη ζω υπό την επήρεια ενός χαπιού. Τελικά ένα βράδυ συνθηκολόγησα, κατάπια το μπλε χάπι. Τίποτα, ανίκανος. Το σώμα σου πήρε τη θέση του μέσα στο δικό μου, «μην κινείσαι» λες, «μου παίρνεις το καταφύγιο».

ΛΑΤΙΣΑ

Τι έχεις αγάπη μου; Είσαι κουρασμένος;

MARIO

Δεν παθαίνω τίποτα.

ΛΑΤΙΣΑ

Μίλα μου, Σε παρακαλώ. Τι είναι;

MARIO

Μια μέρα, νέος τότε, επισκέφτηκα τον πατέρα μου. Είχε μόλις δημοσιευτεί στο Forbes ένα άρθρο για μένα. Για τον πιο επιτυχημένο επιχειρηματία της χρονιάς.

ΛΑΤΙΣΑ

Εσύ;

ΜΑΡΙΟ

Εγώ, ναι. Ήμουν περήφανος γι αυτό, το παραδέχομαι. Πήγα στο σπίτι, ήπιαμε τσάι με τον πατέρα μου. Του άφησα έναν φάκελο με μία επιταγή δίπλα στην τσαγιέρα. «Τι είναι αυτό;» ρωτάει. «Είπες ότι σκοπεύεις να αντικαταστήσεις τα ηλεκτρικά στο σπίτι. Θέλω να συνεισφέρω και εγώ», λέω. «Δε μένεις πια σε αυτό το σπίτι, δεν είναι αναγκαίο», απαντάει. «Μα πατέρα, έχουν ακριβύνει τα ηλεκτρικά. Άσε με να...» «Μάλιστα, ο επιχειρηματίας της χρονιάς, μας απλώνει χείρα βοήθειας. Αρκετά σνομπ, δε νομίζεις;» Αυτή ήταν η απάντηση του, Λατίσα. Σε όλη του τη ζωή, έτσι με αντιμετώπιζε. Σηκώθηκα να φύγω, «σικέφτεσαι καθόλου το γάμο;» ρώτησε.

ΛΑΤΙΣΑ:

Έλα αγάπη μου, τι θυμάσαι τώρα; Έχει πεθάνει εδώ και τόσα χρόνια.

ΜΑΡΙΟ:

Πρέπει να πουλήσω τις μετοχές. Δεν μπορώ να αντιμετωπίσω τον ανταγωνισμό στη διεθνή αγορά πια. Δεν είμαι κολοσσός.

ΛΑΤΙΣΑ

Ίσως είναι καλύτερα έτσι, απ' το να ξαγρυπνάς.

ΜΑΡΙΟ

Σαφώς θα είναι καλύτερα. Δεν είμαι πολυεθνική. Μετά θα έχω μόνο το όνομα σου για τίτλο. Η κριτική του, δε θα με αφορά πια.

(Μονολογεί)

Το χάπι έδρασε με μια μέρα καθυστέρηση. Είχα στύση σε όλη τη διάρκεια του meeting, ενώ προσπαθούσα να πείσω τους συνεταίρους μου να ρευστοποιήσουμε τις μετοχές.

ΛΑΤΙΣΑ

Αισθάνομαι κάτι να μας απειλεί. Αποφεύγω τον κόσμο. Απειλείται η ευτυχία μας, κάθε δευτερόλεπτο, το νιώθω. Πώς θα ζήσουμε έτσι; Όποτε δεν είσαι εσύ εδώ, είμαι κι εγώ αλλού.

ΜΑΡΙΟ (Μονολογεί)

Έτσι νιώθω κι εγώ. Εσύ να κατοικείς στον Αμαζόνιο και εγώ στην Αλάσκα. Κλείνω ραντεβού στον ενδοκρινολόγο για τσεκάπ και μετά το ραντεβού αφήνω το αυτοκίνητο σε ένα γκαράζ και παίρνω τους δρόμους. Περπατάω σε άγνωστες συνοικίες. Βορειοαφρικανοί, μαύροι, μετανάστες. Παντού πέτσινα μπουφάν, αθλητικά και φόρμες. Έχουν στιβαρά μπράτσα, σφιχτούς κώλους, δυνατές γάμπες και στητό πέος. Το φαντάζομαι; Νέοι, μαραθωνοδρόμοι όλοι, το φαντάζομαι; Ένας απ'αυτούς με παίρνει στο κατόπι. Μακρὺς λαιμός, Βορειοαφρικανὸς μάλλον. Μπαίνω σε ένα μπαρ. Με ακολουθεί. Κάθομαι, ξέρω τι σιέφτεται. Θρονιάζεται απέναντι μου, κάνει λάθος ὅμως, δε σκεφτόμαστε το ίδιο. Τον κοιτάω και ξαφνικά νιώθω το πέος μου να διογκώνεται. Φαντάζομαι πως ο Βορειοαφρικανὸς πηδάει την αγαπημένη μου άγρια. Διεγείρομαι αφάνταστα. Τον παρατηρώ: τα χείλια, τους ὤμους τους μηρούς του. Ὅσο η εικόνα του κυριεύει το μυαλό μου, εγώ κι αυτός γινόμαστε ένα, έχω τη στύση του. Αφήνω λίγα κέρματα στον πάγκο του μπαρ και βγαίνω. Μετά από τόσους μήνες αισθάνομαι ξαλαφρωμένος, για πρώτη φορά. Βρήκα τη λύση, πώς να νικήσω το χρόνο.

Σκηνή 2

(Φώτα ενός μπαρ. Ο Μάριο στέκεται μπροστά στην πόρτα, ανάβει τσιγάρο. Λίγο πιο πέρα ο Zed με δύο άλλους μετανάστες, φίλους του, περπατάνε αργά προς το μέρος του).

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 1

Πώς τα πας bro;

ZED

Καλά.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 2

Άργησες, Zed. Πού ήσουν;

ZED

Δουλειά.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 1

Άντε, πάμε να μπούμε, κρυώνω.

ΜΑΡΙΟ *(ψιθυρίζει στο Zed)*.

Καλά λοιπόν. Κατάλαβα, σου αρέσει η διασκέδαση. Vamos a bailar?.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 2

Μέσα ή έξω κύριε;

ΜΑΡΙΟ

(έκπληκτος, δεν απαντά).

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 2

Δε σε άκουσα, κύριε.

ΜΑΡΙΟ

Μέσα.

(Ο μετανάστης 1 κάνει χώρο στο Μάριο να περάσει απ την πόρτα του μπαρ. Μπαίνουν και οι τέσσερις, πηγαίνουν προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Ο Μάριο στον πάγκο του μπαρ, οι άλλοι τρεις κάθονται σε ένα απομακρυσμένο τραπέζι).

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 2

Πού ήσουν, ρε συ; Άργησες.

ZED

Είπαμε, δουλειά. Με έχουν πεθάνει τα κασόνια.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 2

Βγάζεις;

ZED

Δε φτάνουν.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 1

Πήγες τράπεζα;

ZED

Τι τράπεζα, ρε συ, τι να τους στείλω; Αρχίδια - επιταγή; Δεν περισσεύει ούτε σάλιο.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 1

Θα στρώσει πού θα πάει; Να σου φέρω ποτό;

ZED

Πάρε για σένα, δεν έχω, λέμε.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 1

Είναι κερασμένα από το αφεντικό, εγώ κάνω τη λάντζα, εδώ.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 2

Αυτά είναι, θα το κάψουμε δηλαδή; Άντε Zed ανέβα στην πίστα.

(Κουνιούνται και οι τρεις στο ρυθμό της μουσικής).

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 2

Κοίτα κει Zed, τον κυριλέ, το γέρο.

ZED

Ε, τι;

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 2

Του την έχει πέσει η ξανθιά, τον τραβάει από το μανίκι.

ZED

Τι σε νοιάζει;

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 2

Καυγά μυρίζομαι, να δεις που θα εμφανιστεί ο δικός της και θα τον πλακώσει.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 1

Σε κοιτάει από την ώρα που μπήκαμε, τον ξέρεις;

ZED

Όχι, πού να τον ξέρω; Τον πέτυχα δυο φορές, όταν πήγα να φορτώσω τα σκουπίδια στο καφέ του Lora. Πρώτη φορά εκεί τον είδα, πάλι κοίταζε.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 1

Μήπως γουστάρει, ρε συ.

(Χουφτώνει το πέος του πάνω από το τζιν).

Άμα γουστάρει, πάρτονε.

ZED

Τι λες, ρε συ; *(Ξαφνικά κάποιος τραβάει το ποτό του Μάριο απ'το χέρι του, του το χύνει στο πρόσωπο).*

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 1

Ρε συ, κοίτα πλακώνονται.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 2

Τι σου έλεγα; Τον ξάπλωσαν για τα καλά το γέρο.

ZED

Θα τον σκοτώσουνε τον κακομοίρη.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 2

Zed, κοίτα. Βλέπεις τι φοράει στο χέρι του, ο δικός σου, ο ασπρομούρης;

ZED

Χρυσό είναι, πάω στοίχημα. Χρυσό Rolex.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ 1

Ρε συ, Zed, ο γέρος χρειάζεται βοήθεια. Άντε δώσ' του ένα χεράκι να σηκωθεί. *(Ο Zed γελώντας πηγαίνει προς το Μάριο που βρίσκεται ακόμα στο πάτωμα. Τον βοηθάει να σηκωθεί και τον οδηγεί έξω από το μπαρ. Φώτα από επιγραφές, ήχοι από αυτοκίνητα).*

ZED

Στις ρίζανε για τα καλά, φίλε. Μπορείς να περπατήσεις;

ΜΑΡΙΟ

Δεν ξέρω.

(Κάνει ένα βήμα και μουγκρίζει από τον πόνο. Το μέτωπο του έχει ματώσει).

ZED

Πονάς;

ΜΑΡΙΟ

Τα καταφέρνω, έκανα στον πόλεμο του κόλπου. Υπάρχουν και χειρότερα, σε ευχαριστώ.

ZED

Φίλε, δεν είσαι στον πόλεμο τώρα, στο πεζοδρόμιο είσαι και δεν μπορείς να πάρεις τα πόδια σου.

ΜΑΡΙΟ

Θα έσπασα κανένα πλευρό όπως έπεφτα.

ZED

Ο τύπος σε κλότσαγε με μανία, τον είδα. Ακούμπησε πάνω μου, πάμε νοσοκομείο. Θα φωνάξω ταξί.

ΜΑΡΙΟ

Να μην σε κρατάω.

ZED

Δεν κάνω τίποτα, οι γυναίκες θέλουν λεφτά κι εγώ δεν έχω. Τους αρέσουν οι καλοντυμένοι σαν εσένα. Ακούμπησε πάνω μου, σου λέω.

ΜΑΡΙΟ

Έχω το αυτοκίνητο εδώ κοντά, σε ένα γκαράζ. Αν θες, πήγαινε με μέχρι εκεί.

Οι φίλοι σου; Θα περιμένουν.

ZED

Θα τους βρω μετά.

(Πιάνει τον άντρα από τη μέση να τον στηρίζει, προχωρούν αργά).

ΜΑΡΙΟ

Πώς σε λένε;

ZED

Zed. Εσένα;

ΜΑΡΙΟ

Μάριο. Από πού είσαι;

ZED

Λάγος.

ΜΑΡΙΟ

Πότε ήρθες εδώ;

ZED

Πριν δύο χρόνια, με τους άλλους.

(Ο Μάριο χάνει τα βήματα, πάει να πέσει).

ΜΑΡΙΟ

Δε νιώθω τα πόδια μου.

Φτάσαμε. Πάρε τα κλειδιά, να ανοίξεις. Έχω το δικό μου γκαράζ, αφήνω εδώ το αμάξι όταν κατεβαίνω στο κέντρο, μη μου το κλέψουν.

(Ο Zed κοιτάει το χρυσό ρολόι, ενώ παίρνει τα κλειδιά).

ZED

Το βγάζω έξω και έρχομαι. Θα σε πάω εγώ.

ΜΑΡΙΟ

Θα τα καταφέρω μόνος μου. Είναι αυτόματο.

(Ο Zed φεύγει, ακούγεται μαρσάρισμα από σπορ αυτοκίνητο, η πόρτα ενός αυτοκινήτου που ανοίγει).

ZED

Φίλε, δεν έχω ξαναδεί τέτοιο αμάξι από κοντά. Μόνο στο κινητό. Δώσ' μου, να το κάνω μια βόλτα, θα σ' αφήσω σπίτι και μετά θα γίνω καπνός.

ΜΑΡΙΟ

Αφού επιμένεις.

(Ο Zed τον βοηθάει να προχωρήσουν προς το γκαράζ. Το χρυσό Rolex ξεκουμπώνει και πέφτει στο δάπεδο).

ΜΑΡΙΟ

Πάμε. *(Βγάζει μια κάρτα και του την δίνει)*. Κράτα την, θα σου χρειαστεί. Έλα να με βρεις, να τα πούμε.

(Ο Zed κοιτάει την κάρτα και μετά εκείνον).

ZED

Αστειεύεσαι; Θα έρθω.

ΜΑΡΙΟ

Δίπλωμα έχεις;

ZED

Δίπλωμα , όχι, αλλά οδηγώ φορτηγό και βρίσκω πάντα το δρόμο μου πάνω σ' αυτή τη γη.

Σκηνή 3

(Η Λατίσα και ο Μάριο στη σουίτα ενός ξενοδοχείου. Με μια υγρή πετσέτα τον καθαρίζει από τα αίματα).

ΛΑΤΙΣΑ

Είχα δίκιο λοιπόν να τρέμω για μας. Μες τα αίματα. Στο είπα, εύθραυστο φλιτζάνι η ευτυχία.

Θα την πληρώσουμε ακριβά.

ΜΑΡΙΟ

Απομεινάρια θρησκευτικών προκαταλήψεων.

ΛΑΤΙΣΑ

Πονάς;

ΜΑΡΙΟ

Όχι, είμαι ευτυχισμένος, με αγγίζουν τα δάχτυλα σου. Με ρουφάνε τα χείλια σου, ανασαίνω την ανάσα σου.

ΛΑΤΙΣΑ

Πάμε στο κρεβάτι, ξάπλωσε, πες μου πώς έγινε;

ΜΑΡΙΟ

Κάτσε επάνω μου, να σε πάρω.

(Ξαπλώνει, την τραβάει πάνω του).

Θα ήθελα να ήμουν εγώ η πρώτη σου φορά.

ΛΑΤΙΣΑ

Θα είσαι η τελευταία, αγάπη μου. Έγραφα στην καλύτερη μου φίλη, σήμερα: «Είναι ο ιδανικός εραστής. Φαντάσου, δεν τελειώνει ποτέ πριν από μένα. Μου κάνει έρωτα μια, δυο και τρεις φορές, χωρίς να φτάσει, για να μου δώσει ηδονή». Αυτά της έγραφα.

ΜΑΡΙΟ

Όλο τον κόσμο, θα σου προσφέρω, ζήτησέ μου το.

ΛΑΤΙΣΑ

Είσαι ένας έφηβος στην πρώτη του φλόγα.

ΜΑΡΙΟ

Σου αρέσει αυτή η σουίτα με θέα το ποτάμι και την παλιά πόλη;

(Εκείνη τον χαϊδεύει κι αυτός αφήνει μια κραυγή πόνου).

Τα φωτισμένα σοκάκια...

ΛΑΤΙΣΑ

Σώπα, αφού πονάς.

ΜΑΡΙΟ

....τα διαλεγμένα κρασιά,..

ΛΑΤΙΣΑ

Ναι...

ΜΑΡΙΟ

.... τα βαριά χαλιά των ξενοδοχείων....

ΛΑΤΙΣΑ

Τι θέλεις να πεις;

ΜΑΡΙΟ

....υπάρχουν για να τα περπατάς εσύ. Όλα για σένα.

ΛΑΤΙΣΑ

Εσένα μόνο έχω ανάγκη, ας γυρίσουμε σπίτι. Ούτε θέλω να πονάς, για να μου κάνεις έρωτα.
Αρκεί που σε αισθάνομαι δίπλα μου.

ΜΑΡΙΟ

Πες μου για την πρώτη σου φορά.

ΛΑΤΙΣΑ

Δε μου αρέσει να θυμάμαι.

ΜΑΡΙΟ

Θυμήσου, θυμήσου.

ΛΑΤΙΣΑ

Μπαίνω στην κουζίνα και βρίσκω τις θείες μου στα μαύρα, γύρω από το τραπέζι. Η Μπλάνια κλαίει και κίβει καρτότα. Η Χοσεφίνα ξεκοκαλίζει το ψάρι. «Να σε βοηθήσω;», την ρωτάω. Η Λέιλα ανακατεύει τη σούπα σε μια τεράστια κατσαρόλα. Κουνάει αρνητικά το κεφάλι της, η μυρωδιά είναι τόσο ξινή που μου έρχεται αναγούλα. «Του άρεσε η φαρόσουπα του παππού σου». Της χαμογελάω, είμαι τόσο χαρούμενη, ο παππούς γιορτάζει τα γενέθλια του σήμερα, σκέφτομαι, δεν πέθανε. Πάω να κάτσω κοντά τους και διαπιστώνω έναν τεράστιο λεκέ από αίμα στο πίσω μέρος της φούστας μου. Ανοίγω την πόρτα, στην κουζίνα δεξιά, μπροστά μου το κρεβάτι με τον παππού μου, σιεπασμένο με ένα άσπρο σεντόνι. «Παππού, το έκανα με τον Γκαϊτάνο παππού, μ' ακούς; Δεν πήγες απ' αυτό, έτσι, δεν είναι; Μήπως δε θέλεις να με ξαναδείς; Εμείς τα λέμε όλα, μεταξύ μας. Λερώθηκα, να αλλάξω εδώ τη φούστα μου;»

(Στο Μάριο)

Να, τώρα ξέρεις.

(Αλλάζει ο φωτισμός, η Λατίσα μονολογεί):

Ο Γκαϊτάνο σκύβει πάνω στο σώμα μου ζεστός και ζωντανός. Ο Γκαϊτάνο με χαϊδεύει πριν μπει μέσα μου. Σφίγγω τα χέρια μου γύρω του, με πονάει κι εγώ κρατιέμαι από τα μακριά μαλλιά του. «Αγάπη μου» ψιθυρίζω.

(Ο φωτισμός παραμένει ο ίδιος, ο Μάριο μονολογεί):

ΜΑΡΙΟ

Όλη την ώρα που ήμουν μαζί της το μυαλό μου είχε κολλήσει στο Zed. Από τη μια παρατηρούσα το σώμα μου, πώς αντιδρά, πώς κινείται, βρισκόμουν έξω απ' αυτό. Από την άλλη έβλεπα εκείνον μπροστά μου, μαύρο, ερωτικό, μυώδη. Τη Λατίσα που ανεβοκατέβαινε πάνω στο πέος μου την είχα ξεχάσει. Ήμωνα εκείνος-εγώ, ο μαύρος από κάτω της. Δεν καταφέρνω να χύσω ούτε με την πρώτη, ούτε με τη δεύτερη φορά. Η στύση μου συνεχίζεται επ' αόριστον. Εκείνη κοιμάται δίπλα μου ανυποψίαστη. Ο πόνος στο σώμα μου είναι φριχτός. Από τα πλευρά έχει μεταφερθεί κάτω στους βουβώνες, πιο κάτω ακόμα, ανάμεσα στο πέος και στον πρωτό. Με τρελαίνει, σηκώνομαι να πάω στο μπάνιο. Ο Zed δεν είναι εδώ για να περιμαζέψει αυτό το ανήμπορο σώμα. Το πρωί με περιμένει η σύσκεψη

με τις ανταγωνιστικές εταιρείες, όλα τα στελέχη των θυγατρικών μου, παρόντα. Zed, φωνάζω το όνομά του. Ξόφλησα Zed; Στο σιοτάδι ψάχνω να δω την ώρα. Το Rolex δεν είναι στο χέρι μου. Λείπει.

Σκηνή 4

(Ο Zed περιμένει έξω από το γραφείο του Μάριο, κρατάει ένα άσπρο βαζάκι, από αυτά που χρησιμοποιούν για τις χειροποίητες κρέμες προσώπου. Χτυπάει διστακτικά την πόρτα, δεν παίρνει απάντηση. Ο φωτισμός χαμηλώνει πολύ, μπαίνει μία κοντή γυναίκα, φορτωμένη, φαίνεται μόνο η σκιά της. Η γυναίκα είναι η Ντουντού, μια ανάμνηση/οπτασία, από τη μητέρα του Zed, που έχει πεθάνει).

ΝΤΟΥΝΤΟΥ

Πολύ καλά τα πήγαμε, αγόρι μου, σήμερα. Τρεις τσάντες γεμάτες. Χάρη σε σένα, καλό μου παιδί.

ZED

Εγώ, απλά, ξέρω πού πετάει ο κόσμος τα σκουπίδια του. Εδώ θα βρούμε πλαστικά, άμα φάξουμε εκεί, τα χαρτόνια, αυτό είναι όλο.

ΝΤΟΥΝΤΟΥ

Μέχρι και αλουμίνια μου έφερες.

ZED

Τα αλουμίνια είναι τα πιο δύσκολα, να ξέρεις. Πού να βρεις τέτοιες πλάκες, λεπτές σαν τσιγαρόχαρτο, που θέλεις εσύ.

ΝΤΟΥΝΤΟΥ

Καθόλου εύκολο δεν είναι να τις βρεις, γιε μου, λες να μην το ξέρω; Γι' αυτό σε παίρνω μαζί μου στο κυνήγι του θησαυρού.

ZED

Θα φτιάξεις τα βαγόνια σου με αυτές ε; Μου αρέσει να κοιτάω πώς τα φτιάχνεις.

(Αφήνουν κάτω τις τσάντες).

ΝΤΟΥΝΤΟΥ

Ίσιωσε τις καλά, έλα να τις κόψουμε λωρίδες. (Ο Zed τη βοηθάει, προσπαθούν να κόψουν λωρίδες, με ένα σκουριασμένο μαχαίρι, τα κομμάτια από τα παλιά αλουμίνια. Ο Zed κόβει το χέρι του).

ΝΤΟΥΝΤΟΥ

Αχ, παιδί μου, τι έπαθες; Κράτα το σφιχτά να στο δέσω.

ZED

Κόκκινο που είναι το αίμα!

ΝΤΟΥΝΤΟΥ

Βαθύ το κόψιμο, ασταμάτητα τρέχει. Πώς λερώθηκε τόσο γρήγορα το πανί;

ZED

Πιάσε τη βελόνα, να το ράψεις, όπως κάνεις με τις σακούλες.

ΝΤΟΥΝΤΟΥ

Τι λες παιδάκι μου; Εσύ είσαι η σάρκα μου, όχι πλαστικό. Έχω μια αλοιφή που έφτιαξα από βότανο, να σου βάλω επάνω. Καίει στην αρχή, μα θα βοηθήσει.

(Ο φωτισμός αλλάζει, η γυναίκα/οπτασία εξαφανίζεται. Φωτίζεται ένα δωμάτιο σύσκεψης. Τρεις άντρες, αντιπρόσωποι τριών πολυεθνικών και ο Μάριο κάθονται γύρω από το τραπέζι της σύσκεψης).

ΜΑΡΙΟ

Ξεκινάμε. Λοιπόν, κύριοι ακούω-

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗ 1

15 εκατομμύρια για την κυρίως εταιρεία.

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗ 2

Συν 2 για κάθε θυγατρική, η δικιά μας πρόταση.

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗ 3

Μεταβίβαση μετοχών από μας.

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗ 1

Εσείς έχετε, φυσικά, τον τελευταίο λόγο.

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗ 2

Κρατάτε στην εταιρεία το συγκεκριμένο ποσοστό, που θα συμφωνήσουμε και παραμένετε διευθυντής αν δεχτείτε την προσφορά μας.

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗ 3

Τις μετοχές που συμφωνήσαμε, το επίδομα και συμπορευόμαστε.

ΜΑΡΙΟ

Έχω μείνει άναυδος με τις προσφορές σας, κύριοι. Ακόμα δε χρεοκόπησα.

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗ 1

Σωστά, όχι ακόμα.

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗ 2

Γνωρίζουμε ότι οι τράπεζες αρνούνται να σας εξασφαλίσουν το δάνειο που ζητήσατε.

ΜΑΡΙΟ

Τόσα αξίζω λοιπόν, 15 εκατομμύρια; Ζητάτε από μένα να βγάλω στο σφυρί την εταιρεία μου για 15 ψωροεκατομμύρια;

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗ 1

Συν 2, συν 2 και τα επιδόματα.

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗ 2

Δεν έχετε την οικονομική ισχύ να ανοιχτείτε στην αγορά ή κάνω λάθος;

ΜΑΡΙΟ

Για ποια αγορά μιλάμε;

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗ 2

Μπλοφάρετε.

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗ 3

Μιλάμε για την αγορά της Ασίας, της κεντρικής Αμερικής, κύριε.

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΗ 2

Είναι σαφές, κύριε.

(Ακούγεται).

MARIO

Περιμένετε.

(Χτύπημα στην πόρτα).

MARIO

Όχι τώρα είπα!

(Η πόρτα ανοίγει, μπαίνει ο Zed. Ο Μάριο και οι αντιπρόσωποι των πολυεθνικών τον κοιτούν έκπληκτοι).

MARIO

Τι θες εσύ εδώ; *(Φωνάζει δυνατά, σχεδόν ουρλιάζει).* Πέρασε έξω, αμέσως.

ZED

Ήθελα να δω αν είσαι καλά μετά το χτύπημα, βρήκα την κάρτα σου στο τζιν μου και...

MARIO

Κύριοι, ας διακόψουμε για σήμερα. Θα σας ειδοποιήσω.

(Οι αντιπρόσωποι των πολυεθνικών βγαίνουν από χώρο σύσκεψης).

MARIO

Πώς σε άφησαν να μπει;

ZED

Δεν ήταν κανένας στην είσοδο. Σου έφερα μια αλοιφή.

MARIO

Τι;

ZED

Κάνει θαύματα, σου λέω, είναι από βότανα. Την φτιάχνει η μητέρα μου.

ΜΑΡΙΟ

Καταλαβαίνεις σε τι κατάσταση βρίσκομαι; Ξεπουλάω, τα πάντα, την εταιρεία, δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για κουβεντούλα, τώρα.

ZED

Πώς να βοηθήσω;

ΜΑΡΙΟ

Εσύ; (Παύση). Αν ήσουν τράπεζα και έδινες δάνειο, θα μπορούσες.

ZED

Γιατί δε ζητάς δάνειο από την εθνική τράπεζα του Λάγος; Δουλεύει ένας ξάδερφος της μάνας μου εκεί, θα τον κουβεντιάσω.

ΜΑΡΙΟ

Τι σχέση έχω εγώ με το Λάγος;

ZED

Είσαι ξένος επενδυτής, η κυβέρνηση προσπαθεί να τους φέρει στη χώρα.

ΜΑΡΙΟ

Τι ξέρεις εσύ από επενδύσεις;

ZED

Ξέρω, δούλευα βοηθός σε δικηγορικό γραφείο, πριν έρθω εδώ, ήμουν το παιδί για όλες τις δουλειές. Κλείναμε τουλάχιστον τρία συμβόλαια τη βδομάδα με ξένες εταιρείες.

ΜΑΡΙΟ

Λάθος κατάλαβες, κάτι τέτοιο δεν είναι δυνατόν.

ZED

Όχι, δεν κατάλαβα λάθος. Έτσι γινόταν, εγώ περνούσα τα συμβόλαια στο ηλεκτρονικό αρχείο. Πολλές φορές τα συμφωνητικά ήταν χειρόγραφα, έπρεπε να προσέχω, μην κάνω κάποιο λάθος στην αντιγραφή. Οι εταιρείες δεν υπάρχουν στην πραγματικότητα, μόνο το

γενικό αντιπρόσωπο της θυγατρικής, ένα φτηνό γραφείο με κλιματιστικό και δυο – τρεις υπαλλήλους, που δεν πληρώνονται ποτέ, θα βρεις εκεί.

ΜΑΡΙΟ

Λες, πως οι τράπεζες σας δίνουν δάνεια σε ξένες επιχειρήσεις για να επενδύσουν;

ZED

Ναι, γιατί επιχορηγούνται από την ίδια την κυβέρνηση. Ο ένας τα χώνει στην τσέπη του άλλου.

ΜΑΡΙΟ

Αυτό είναι παράλογο, δεν μπορεί...

ZED

(Ο Zed του δίνει το βαζάκι με την αλοιφή).

Πάρε εδώ, βάζε πρωί και βράδυ, κλείνει αμέσως τις πληγές.

Σκηνή 5

(Στη σουίτα του ίδιου Palace Hotel. Στο πάτωμα ανοιγμένες δύο βαλίτσες, πολλές κρεμάστρες γύρω, παντού. Η Λατίσα τακτοποιεί τα ρούχα, ανδρικά και γυναικεία στις κρεμάστρες, ταυτόχρονα μιλάει στη φίλη της στο κινητό).

ΛΑΤΙΣΑ

Έλα, εγώ είμαι, μόλις γυρίσαμε, ναι, καλά ήτανε. Έχω νέα. Πήρα την υποτροφία. Ανάμεσα σε τόσους διαγωνιζόμενους διαλέξανε τη δικιά μου, για φωτογραφία της χρονιάς. Όχι, δεν του έχω πει τίποτα ακόμα, ούτε ότι έδωσα στη σχολή, θα του το πω μόλις γυρίσει. Είμαι βέβαιη, θα τρέξει να μου αγοράσει την πιο ακριβή κάμερα που υπάρχει. Έτσι είναι ο Μάριο, του αρέσει να στηρίζει τους άλλους. Δεν έχω δει πιο γενναιόδωρο άντρα, σου λέω. Τι ακριβώς εννοείς «να του πω την αλήθεια για μένα»; Ότι η οικογένεια μου είχε το πορτοφόλι πάντα τρύπιο, αυτό εννοείς; Ότι δεν είχαμε ούτε για την ταφόπλακα του παππού και βγήκαμε για δανεικά; Για ποιες φωτογραφίες; Αυτό αποκλείεται, όχι, αυτό δεν μπορώ να το κάνω. Εκείνος δεν ήταν ο λόγος που έφυγα; Για να γλιτώσω από εκείνον, να μην αναζητάω το σώμα του; Στην αρχή το κάναμε όλη μέρα, εγώ δεν ήθελα ούτε τη μάνα μου πια, ούτε τα αδέρφια μου, κανέναν, μόνο να είμαι μαζί του. Για εκείνον σταμάτησα το σχολείο, για να βρίσκομαι στην αγκαλιά του κάθε λεπτό. Αυτός, ναι. Αυτός με έμαθε να βγάζω φωτογραφίες, μου χάρισε ένα κινητό με κάμερα. Τον τραβάω, ενώ κοιμάται, ενώ τρώει, ενώ καπνίζει. «Τράβηξε κι εσένα τώρα» λέει μια μέρα. Δε θέλω να του χαλάσω το χατίρι, φτιάχνομαι, φοράω ένα κόκκινο φουστάνι, τακούνια και βγάζω μια selfie, ύστερα κι άλλη, πολλές, ύστερα μου λέει «γδύσου και τράβα». Πότε; Στην αρχή τις ανεβάζει όλες, και τα βίντεο, έτσι ξεκίνησε το μαρτύριο μου. Έφτασα να πληρώνομαι 400 € τη φορά. Ο Γαϊτάνο γελάει γυμνός στο κρεβάτι, εγώ τον τραβάω, το κάνουμε, αυτή είναι η ζωή μου. Τώρα το σεξ είναι βίαιο, με καρφώνει, σαν να βιάζεται κάθε φορά. Τον περιμένω το πρωί να ξυπνήσει, να του φτιάξω καφέ, το βράδυ δε γυρνάει σπίτι. Άργησα να καταλάβω τι μου συμβαίνει. Χάρη σε σένα και στη μάνα μου, που με βάλατε κλαίγοντας στο αεροπλάνο, είμαι τώρα ελεύθερη. Αυτή την αλήθεια, μου ζητάς να πω στο Μάριο;

(Ακούγεται η εξώπορτα να ανοίγει).

Ήρθε, πρέπει να κλείσουμε, θα σε πάρω εγώ, γεια, γεια.

(Μπαίνουν ο Μάριο και ο Zed).

ΜΑΡΙΟ

Αυτός είναι ο Zed.

Zed, Zed, Zed. Ο Zed του μπαρ. Ο Zed με την αλοιφή. Συγκράτησε αυτό το όνομα, Λατίσα *(γελάει δυνατά)*.

(Η Λατίσα τους κοιτάει ξαφνιασμένη και τους δυο).

ΜΑΡΙΟ

(Στο Zed)

Zed, από δω η γυναίκα της ζωής μου.

(Στη Λατίσα)

Αυτός που με έσωσε για δεύτερη φορά! Εκεί που ήμουν έτοιμος να υπογράψω, μπαίνει μέσα με το βαζάκι του. Με τραβάει σώο και αβλαβή από τους καρχαρίες.

ΛΑΤΙΣΑ

Δεν καταλαβαίνω.

ΜΑΡΙΟ

Ούτε εγώ κατάλαβα πώς βρέθηκε μπροστά μου, ουρανοκατέβατος, *(χτυπάει το Zed στον ώμο)*, ενώ δεν έχει ιδέα από οικονομικά. Κι όμως μου έδωσε τη λύση, Λατίσα, τη μοναδική λύση για την επιχείρηση.

ΛΑΤΙΣΑ

Πώς;;

ΜΑΡΙΟ

....σπάω τόσους μήνες το κεφάλι μου. Δεν την πούλησα. Εσύ, εσύ, την έσωσες Zed.

ZED

Μα τι λες; Εγώ σου είπα μόνο τι γίνεται στο Λαγός με τις εταιρείες, που ξεφυτρώνουν κάθε μήνα σαν ταμανιτάρια, αλλά .....*(διστάζει)*.

ΛΑΤΙΣΑ

Πες μου, Zed.

ZED

....έχουν μόνο στα χαρτιά έναν επικεφαλής CEO, σε άλλη χώρα.

ΛΑΤΙΣΑ

Μάλιστα.

(Ο Μάριο γελάει σχεδόν υστερικά).

ZED

Πέρασα να του αφήσω την αλοιφή για τα χτυπήματα.

ΛΑΤΙΣΑ

Από τη Νιγηρία είσαι; Ε.....Η αλοιφή εννοώ.

ZED

Από το Λάγος, ναι...

ΛΑΤΙΣΑ

Εδώ τι κάνεις;

ZED

Δουλειές, οικοδομή, πλακάκια. Όχι, δηλαδή...ναι...ε, προσπαθώ να βγάλω χαρτιά. *(Με σιγανή φωνή)* Γι' αυτό..... γι' αυτό πέρασα από το Μάριο. Μήπως...

ΜΑΡΙΟ

Είναι για γέλια.

(Η Λατίσα και ο Zed χαμογελάνε αμήχανα).

ΜΑΡΙΟ

Λοιπόν κερνάω! Θα το γιορτάσουμε, έτσι Zed; Θα έρθεις μαζί μας; Ε, Λατίσα;

Παίρνω να κλείσω.

(Χωρίς να περιμένει απάντηση βγαίνει από το δωμάτιο. Ακούγεται από το off να μιλάει στο τηλέφωνο).

ΜΑΡΙΟ

Ναι, τρεις, αυτό στο παράθυρο. Το τραπέζι με τη θέα.

Σκηνή 6

(Η σκηνή λες *flash back*, διαδραματίζεται στο γραφείο ανακρίσεων. Ο Zed έχει συλληφθεί και κρατείται ως πολιτικός κρατούμενος στις ειδικές φυλακές της Πρετόρια. Η γυναίκα ανακρίτρια είναι ξανθιά, γύρω στα 35, αμερικανικής καταγωγής).

ΓΥΝΑΙΚΑ

Καλώς τον. Τι νέα;

ZED

(Σιωπή)

ΓΥΝΑΙΚΑ

Μούγια; Δεν έχεις να μου πεις απολύτως τίποτα; Μήπως ξέχασες τι συζητούσαμε προχθές;

ZED

Δεν το ξέχασα. Με ρωτήσατε πολλές φορές και δήλωσα ότι δε γνωρίζω κανέναν από αυτή την οργάνωση. Ό,τι είχα να πω το είπα, όλα σας τα είπα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Έ όχι κι όλα! Ο καλύτερος σου φίλος είναι τυχαία ο αρχηγός της τρομοκρατικής οργάνωσης που έχει εξαπλωθεί σαν καρκίνος στη χώρα;

ZED

Αφεντικό μου ήταν, με έστελνε να φέρνω πάγο και αναψυκτικά στους πελάτες. Έδιωχνα τις μύγες από το γραφείο, όταν είχε ραντεβού, δεν είχα καμία ανάμειξη.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Κι όμως, για δεσ εδώ, σας έχω φωτογραφία αγκαλιασμένους να πίνετε λεμονάδες. Και εδώ τις μύγες διώχνετε; Έχεις ιδέα για ποιο λόγο δε σε έχουν ρίξει στο Κικίρι να σε φάνε οι άλλοι κρατούμενοι ζωντανό; Πέφτει μεγάλη πείνα εκεί. Γιατί βρίσκεσαι εδώ στο μονόκλινο, ξέρεις;

ZED

Όχι.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ποια είμαι εγώ, γνωρίζεις;

ZED

(Σιωπή).

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ορίστε, λοιπόν για να μάθεις: γιατί είσαι ένας από τους πιο επικίνδυνους δολοφόνους που υπάρχουν, εσύ και ο αρχηγός σας. Μαζί σχεδιάζετε απόπειρα εναντίον του κυβερνήτη της χώρας και δολοφονήσατε τους υπουργούς Α. και Β. Είμαι στέλεχος της μυστικής ανακριτικής μονάδας για τρομοκράτες κρατούμενους. Αφού σε ανακρίνω θα σε μεταφέρω στις Supermax της Πρετόρια, εκτός κι αν ανοίξεις το στόμα σου.

ZED

Δεν είμαι αυτός που λέτε. Κάνετε λάθος.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Δε μου λες, τι κάνουν τα αδέρφια σου; Είχες κανένα νέο; Σου γράφουν;

ZED

Μου έστειλαν ένα πακέτο με φαγητό. Το είδατε, ανοιχτό το πήρα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Βέβαια, το άνοιξα . Ωραία παιδιά όλοι τους, μπράβο. Βρήκα τις φωτογραφίες τους. Και το γκομενάκι σου, καλό φαίνεται. Κρίμα που δεν είσαι εκεί να την περιποιηθείς. Δεν πειράζει, θα την περιποιηείται σίγουρα κανένας αδερφός σου, έτσι;

ZED

Ζουν στο χωριό δεν έχουν καμιά σχέση με όλα αυτά.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Είσαι για κλάματα, ρε συ Zed. Κοίτα φάτσα... Παιδαράδες τα αδερφάκια, χειλάρες για ρούφηγμα, τα αραπάκια, εσύ χάλια. Μόνο στο χρώμα τους μοιάζεις. Μήπως είσαι μπάσταρδος, ρε συ; Αλλιώς δεν εξηγείται.

ZED

Τι θέλετε;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Τα ονοματάκια όλων. Τι να θέλω; Παρεϊτσα. Ξέρεις τι είναι οι Supremax, Zed;

ZED

Όχι.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Λογικό, γιατί κανένας δε βγαίνει ποτέ από κει. Δεν είναι ότι χάνεις τη ζωή σου εκεί μέσα. Χειρότερο, πολύ χειρότερο αυτό που σου συμβαίνει εκεί, Zed. Πίνεις νερό και καίγεσαι, σ' αγγίζει ένα φτερό και ανοίγει τρύπα στο χέρι σου. Μυρίζεις ένα λουλούδι και μυρωδιά από ψοφίμι σου σπάει τα ρουθούνια. Τα χάνεις, Zed, χάνεις τα λογικά σου. Σε ακούω λοιπόν. Ή προτιμάς να βγούμε αγκαζέ από εδώ μέσα και να με συνοδέψεις στην κόλαση;

ZED

(Σιωπή).

ΓΥΝΑΙΚΑ

Χτες καλά μας τα 'πες. Σήμερα, λέω να βγάλουμε κι εμείς καμιά φωτογραφία. Καμιά selfie, να τη στείλουμε στα αδερφάκια, στη μαμά και στον μπαμπά, που σε έχουνε πεθυμήσει. Να τη στείλουμε στο χωριό σου να την δούνε όλοι. Και στη γκομενίτσα σου, που μέχρι να γυρίσεις θα 'χει πάρει όλο το χωριό. Τι λες;

ZED

Τι φωτογραφία;

ΓΥΝΑΙΚΑ

Δες εδώ το κινητό μου, τέσσερις κάμερες έχει, ρε συ Zed. Αυτό είναι κινητό, με φωτισμό έξτρα, ρε Zed, για κάτι σαν κι εσένα χωρίς φωτογένεια. Τέτοια βγάζει η δικιά μου χώρα, ρε. Άντε κατέβαστα.

ZED

Δε σας κατάλαβα.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Κατέβασε τα παντελόνια σου. Να σε δω. Τι καλά έχουμε εκεί μέσα;

ZED

Όχι, δεν μπορώ.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Γδύσου, ΤΩΡΑ, που θα μου πεις ότι δεν μπορείς.

(Ο Zed κατεβάζει διστακτικά τα παντελόνια του).

Γύρνα προς τα μένα, να φωτίζεσαι καλά. Πω πω ομορφιές! Σαν χαλασμένη σακούλα είναι, ρε Zed. Άντε βάλε κανένα χεράκι να την σηκώσεις.

ZED

Αφήστε με, παρακαλώ.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Άντε πρωταγωνιστή μου, πιάστηνε, να τελειώνουμε.

(Βγάζει το κινητό της).

ZED

Σας παρακαλώ, μην το κάνετε αυτό.

(Γυρίζει στη γυναίκα την πλάτη του, η γυναίκα τον χτυπάει με το γκλοπ, εκείνος προσπαθεί να προστατευτεί).

ΓΥΝΑΙΚΑ

Με τέτοια φωτογράφο μπροστά σου και να μη σου σηκώνεται; Παίχτηνε, ρε, πόσες φορές θα το πω, παίχτηνε ρε, σου λέω.

(Τον τραβάει φωτογραφίες με το κινητό).

Σκηνή 7

(Η Λατίσα και ο Zed μόνοι στο σαλόνι της σουίτας του Palace Hotel. Εκείνη κρατάει μια φωτογραφική μηχανή και τον φωτογραφίζει.)

ΛΑΤΙΣΑ

Στάσου κοντά στο παράθυρο, Zed. Γύρνα αργά το πρόσωπο σου προς εμένα.

ZED

(Πηγαίνει στο παράθυρο).

Δε μου αρέσει να με φωτογραφίζουν, Λατίσα. Δε νιώθω καλά.

ΛΑΤΙΣΑ

Ναι, έτσι. Άσε το μυαλό σου να τρέξει. Τι βλέπεις όταν κοιτάς πέρα μακριά;

ZED

Τη μοναξιά του παρατημένου.

(Κλικ κλικ κλικ).

ΛΑΤΙΣΑ

Πολύ καλά, *(κλικ κλικ)*, πολύ καλά.

Προχώρα προς το μέρος μου τώρα. Εστίασε την προσοχή σου στον πίνακα απέναντι. Τι βλέπεις;

(Ο Zed προχωράει προς τον πίνακα).

ZED

Μια έρημο, ένα λιοντάρι που πεινάει. Έχει μέρες να φάει, δεν υπάρχει τίποτα να κυνηγήσει.

ΛΑΤΙΣΑ

Ναι, Zed, έτσι.

ZED

Ένα κορμί, αποτελειωμένο κι έρημο, που σέρνεται διψασμένο πάνω στο χώμα.

ΛΑΤΙΣΑ

Είσαι απίστευτος. Περπάτα προς την πόρτα, σαν να θέλεις να την περάσεις. Σκύψε και σήκωσε κάτι που έπεσε στο πάτωμα. Τι είναι; Τι έχασες;

ZED

Τα ρούχα που φορούσα, τα όνειρα μου, έχασα. Τον εαυτό μου έχασα.

ΛΑΤΙΣΑ

Μείνε ακίνητος. Μια στιγμή μονάχα.

ZED

Φτάνει Λατίσα. Δεν αντέχω άλλο, μη με βασανίζεις.

ΛΑΤΙΣΑ

Εντάξει, τελειώσαμε. Έλα να δεις τι τράβηξα.

ZED

Εδώ είναι ένας άλλος Zed.

ΛΑΤΙΣΑ

Εγώ αυτόν το Zed βλέπω μέσα από τη μηχανή μου.

ZED

Ο Μάριο πάλι έναν άλλο, τον επιχειρηματία Zed, τον αντιπρόσωπο του στη Νιγηρία. Ο σπιτονοικοκύρης μου βλέπει τον πρόσφυγα Zed, χωρίς χαρτιά, που μένει στο δωμάρι του μαζί με τους υπόλοιπους. Εσύ βλέπεις τον, τον...

ΛΑΤΙΣΑ

Να, αυτόν εδώ (του δείχνει τη μηχανή της) Δε σ' αρέσει αυτός ο Zed; Εσύ ποιος θέλεις να είσαι;

ZED

Δε διαλέγουμε ποιοι και τι θα είμαστε. Μερικοί μόνο έχουν αυτό το προνόμιο.

ΛΑΤΙΣΑ

Διάλεξα το Μάριο, τη ζωή μαζί του, εγώ την διάλεξα. Περίμενε, θέλω να σου δείξω κάτι.

(Πηγαίνει στο μικρό σεκρετέρ του σαλονιού, ανοίγει το συρτάρι και βγάζει μια φωτογραφία. Του τη δείχνει).

Αυτή είναι οικογένεια μου, στο αεροδρόμιο, την ημέρα που έφυγα. Ήταν εκεί κι άλλες οικογένειες που αποχαιρετούσαν κάποιον δικό τους που ταξίδευε για την Ευρώπη, όπως εγώ. Η μητέρα μου κλαίει όλη την ώρα και μου χαϊδεύει το πρόσωπο. Δε θα με ξανάβλεπαν για πολύ καιρό. Η Στέλλα, η αδερφούλα μου, μου χάρισε την αγαπημένη της κουβέρτα, ο Λούκας τη σφεντόνα του που την είχε φτιάξει μόνος του. Χώρεσαν όλα, τα πήρα μαζί μου στην τεράστια βαλίτσα. «Μετά από όσα έγιναν, πρέπει να φύγεις για έξω» λέει η μάνα μου. Ο Γκαϊτάνο, ο μεγάλος μου έρωτας δεν ήρθε να με αποχαιρετήσει. Ξέρεις, εξαιτίας του μπήκα φυλακή. Έμεινα τρεις μήνες μέσα, από δικό του λάθος. Η μάνα μου δεν είχε τα χρήματα για την εγγύηση. Λοιπόν, σε καταλαβαίνω. Τότε ούτε εγώ είχα άλλη επιλογή. Τώρα είναι αλλιώς.

ZED

Αν έρθω στο Λάγος δε θα είμαι ο ίδιος.

ΛΑΤΙΣΑ

Όχι, θα είσαι όμως ελεύθερος να αποφασίζεις. Με το Μάριο μαζί, θα ξεκινήσετε κάτι λαμπρό. Δε θα ζητάς εσύ βοήθεια, αλλά θα την προσφέρεις.

ZED

Αλήθεια; Έτσι θα γίνει;

ΛΑΤΙΣΑ

Τον γνωρίζω καλά το Μάριο. Έχει όραμα.

ZED

Φοβάμαι, Λατίσα.

ΛΑΤΙΣΑ

Τι φοβάσαι;

ZED

Τα ξένα οράματα. Δεν τα εμπιστεύομαι.

ΛΑΤΙΣΑ

Εμπιστεύσου εμένα, Zed. Θα προσέχω εγώ για σένα.

(Εκείνος την κοιτάει αμίλητος).

ZED

Το δικό σου όραμα ποιο είναι;

ΛΑΤΙΣΑ

Να συναντήσω τη λεοπάρδαλη του χιονιού!

ZED

Τι εννοείς; Δεν ξέρω ποια είναι η λεοπάρδαλη του χιονιού.

ΛΑΤΙΣΑ

(Χαμογελάει)

Κάποτε θα μάθεις.

Σκηνή 8

(Ο Μάριο στο ιατρείο του ουρολόγου).

ΓΙΑΤΡΟΣ

Φίλε μου, αποδέξου τον.

ΜΑΡΙΟ

Ποιον;

ΓΙΑΤΡΟΣ

Το χρόνο. Οι πόνοι στους βουβώνες είναι απόρροια εκφυλισμού των γεννητικών οργάνων. Εξελίσσεται σε πλήρη ανικανότητα. Όσο προσπαθείς να παρατείνεις τη στύση σου για χάρη της ερωτικής σου συντροφού, τόσο θα πονάς. Υπάρχουν λύσεις, αλλά εσύ τις αρνείσαι.

ΜΑΡΙΟ

Δίνεις επιστημονικές λύσεις, ενώ εγώ σου μιλάω για έρωτα. Για την ύπαρξη μου, που σβήνει.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Γιατί αρνείσαι το μπλε χάπι; Το παίρνεις μόνο όποτε σου χρειάζεται. Δεν πάσχεις από καρδιακό νόσημα.

ΜΑΡΙΟ

Σε όλη μου τη ζωή καθόριζα την τύχη, την εξαγόραζα, τη χειραγωγούσα, αυτήν, τους ανθρώπους, τις καταστάσεις. Για μια φορά, λοιπόν, θέλω να είμαι αυθεντικός, εκείνη να ποθεί εμένα, το Μάριο, χωρίς τρικ.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Με τη βοήθεια της φαντασίωσης ενός μαύρου εραστή; Αυτή τη θεραπεία προτείνεις;

ΜΑΡΙΟ

Δε μου μένει άλλη διέξοδος από το φαντασιακό.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Πρόσεξε. Η σεξουαλική ισχύς του Αφρικανού σου μπορεί να σε ευνουχίσει ψυχικά.

ΜΑΡΙΟ

Η γοητεία της εξουσίας δε μου ταιριάζει πια. Τότε, στην ομάδα του Πανεπιστημίου, ήμουν επικεφαλής στο κολύμπι. Οι κοπέλες λαχταρούσαν αυτό το κορμί, αυτό κοιτούσαν στους αγώνες, τίποτε άλλο. Όλες εκτός από τη Fanny, τη μόνη που ποθούσα. Την καλομαθημένη Fanny με το λιγνό σώμα και το περιπαιχτικό γελάκι. Με αγνοούσε.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Την κατάφερες εν τέλει;

ΜΑΡΙΟ

Στα γενέθλια της, με κάλεσε για μπάρμπεκιου στη βίλα. Φλέρταρα φανερά την καλύτερη της φίλη. Όσο βράδιαζε τόσο πιο ανοιχτά της την έπεφτα. Μπήκαμε στο λουτρό της βίλας με την εσωτερική πισίνα. «Γδύσου», της λέω, «θα σε πάρω τώρα, εδώ». Γέλασε αμήχανα. Τη γάμησα πάνω στα πλακάκια. Ύστερα κολυμπήσαμε, τη στέγνωσα, τη βοήθησα να ντυθεί και γυρίσαμε στο μπάρμπεκιου. Μερικές μέρες αργότερα, η Fanny που μέχρι τότε δε μου είχε ρίξει ούτε ένα βλέμμα, έπεσε στην αγκαλιά μου. Από αυτό το γεγονός και ύστερα είχα όποια γυναίκα επιθυμούσα. Αλλά αυτό δεν είναι έρωτας, γιατρέ, και εγώ δεν είμαι εκείνος, ο νέος, πια.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Όχι, δεν είσαι. Εγώ θα σου πρότεινα ένα σεξουαλικό διάλειμμα.

ΜΑΡΙΟ

Παύση, δηλαδή;

ΓΙΑΤΡΟΣ

Ανάπαυση. Άσε τα πράγματα να κυλήσουν φυσιολογικά, χωρίς να τα κοντρολάρεις. Η κοπέλα σε θέλει.

ΜΑΡΙΟ

«Η φυσική εξέλιξη των πραγμάτων» που λένε.

ΓΙΑΤΡΟΣ

Ναι, τα φυσικά όρια.

ΜΑΡΙΟ

Θάνατο, γιατρέ. Το θάνατο μου προτείνεις. Το θάνατο και το ψέμα. Όχι γιατρέ, είναι πολύ νωρίς για μένα. Όχι ακόμα. Δεν παραιτούμαι τόσο γρήγορα. Κανόνισα το ταξίδι στην Αφρική για τους τρεις μας.

Σκηνή 9

(Σε μια σουίτα του ξενοδοχείου African Palace. Ακούγονται φωνές από άγρια πουλιά και εξωτικά ζώα, λιοντάρια, πίθηκοι, ελέφαντες. Οι εξωτικοί ήχοι αγγίζουν το παράλογο. Η Λατίσα είναι ξαπλωμένη στον καναπέ).

ΜΑΡΙΟ

Όλα δουλεύουν ρολόι, όπως τα είχα σχεδιάσει.

ΛΑΤΙΣΑ

Δηλαδή;

ΜΑΡΙΟ

Οι τράπεζες υπέγραψαν το δάνειο, θα συνεργαστούν με τη General Recycling Informatics, χάρη στο Zed, τον Αφρικανό CEO μας.

ΛΑΤΙΣΑ

Αφόρητη ζέστη.

ΜΑΡΙΟ

Θα παραγγείλω να μας ανεβάσουν κάτι να πιούμε, ας το γιορτάσουμε.

ΛΑΤΙΣΑ

Μάλιστα, χαίρομαι για σένα.

ΜΑΡΙΟ

Τι τρέχει; Γιατί τέτοια διάθεση;

ΛΑΤΙΣΑ

Η ζέστη μου κόβει την ανάσα. Τριγυρνάω άσκοπα, ώρες, στους βρόμικους δρόμους, μπλέκομαι στα σοκάκια και χάνομαι. Φοβάμαι να φάω από τους πλανόδιους, μην πάθω δηλητηρίαση. Τι ζητάω εδώ;

ΜΑΡΙΟ

Μα, εσύ ήσουνα ενθουσιασμένη στην αρχή. Πήγαινες για φωτογράφιση στα πάρκα, αναζητούσες τα μοτίβα σου....

ΛΑΤΙΣΑ

Στην αρχή, ναι...

MARIO

...είχες ξετρελαθεί με τα χρώματα, το σούρουπο, τα υφάσματα, δοκίμαζες τα πάντα.

ΛΑΤΙΣΑ

Όλα εδώ, θυμίζουν τη φτώχεια της πατρίδας μου. Εσύ λείπεις όλη μέρα, με καταθλίβει αυτή η μιζέρια. Είναι σαν να ξαναγύρισα εκεί, πίσω, στο σπίτι, στα παλιά.

MARIO

(Πάει κοντά της, την παίρνει αγκαλιά).

Άγγελε μου, μην στενοχωριέσαι *(κρατώντας την, την χαϊδεύει, στο πρόσωπο, στα χέρια, στα πόδια, τη φιλάει)*

Για σένα τα κάνω όλα.

(Μπροστά του στο τραπέζι υπάρχει μια γυάλινη καράφα με νερό παγωμένο. Βγάζει το μαντίλι από την τσέπη του, το βρέχει και το απλώνει στο πρόσωπο της).

Άσε με να σε δροσίσω, εσύ καις! Έχεις ανοιχτό το παράθυρο και μπαίνει η ζέστη.

(Ενώ μιλάει, συνεχίζει να τη φιλάει, τη χαϊδεύει στο στήθος, στα πόδια, τα χέρια γίνονται σεξουαλικά. Το χέρι του προχωράει ανάμεσα στα πόδια της).

Άσε με να σε βρέξω λίγο, σε θέλω, να λιώνεις. Έτσι, να καίγεσαι, για μένα. Η μυρωδιά σου με τρελαίνει. Κλείσε τα μάτια, πάρε με μέσα σου.

(Η Λατίσα αφήνεται στα χέρια του, με το μαντήλι βρεγμένο στο προσωπό της και τα μάτια της κλειστά. Ακούγεται ένα χτύπημα στην πόρτα).

Μείνε όπως είσαι, άσε ανοιχτά τα πόδια σου. Ήρθε το ποτό μας.

(Ανοίγει, στην πόρτα ο Zed).

Εσύ, Zed; Έλα πέρανα.

ZED

Ενοχλώ μήπως;

ΜΑΡΙΟ

Όχι, παίζουμε, εγώ και η Λατίσα. Θα παίζεις μαζί μας; Μπερς.

(Ο Zed βλέπει τη Λατίσα στον καναπέ μισόγυμνη με ανοιχτά τα πόδια. Γυρνάει να φύγει, ο Μάριο του κάνει νόημα να μη μιλήσει, τον οδηγεί στον καναπέ. Συνεχίζει να χαϊδεύει τη γυναίκα ανάμεσα στα πόδια, ενώ ο Zed κοιτάει).

Έλα, τώρα. Είμαστε στη ζούγκλα κι εσύ μια αντιλόπη. Ένα πούμα πέφτει πάνω σου, σε κρατάει απ' το λαιμό, σε ξεσνίζεις, χώνεται άγρια μέσα σου.

(Με το ένα χέρι του την πιάνει από το λαιμό, με το άλλο ανοίγει το παντελόνι του Zed και τον τραβάει πάνω στη γυναίκα. Black. Ακούμε την κραυγή τρόμου της Λατίσα).

Σκηνή 10

(Ένα χρόνο αργότερα, στο γραφείο της offshore εταιρείας του Μάριο, ο Zed, καλοντυμένος, πίσω από ένα τραπέζι γραφείου, μπροστά του ένα laptop, πάνω στο τραπέζι σημαιάκια ευρωπαϊκών χωρών. Μπαίνει ο Μάριο).

ΜΑΡΙΟ

Καλώς σε βρήκα.

ZED

Βρε βρε βρε, καλώς όρισες *(σηκώνεται)* Πότε ήρθες; Είχες καλό ταξίδι;

ΜΑΡΙΟ

Ναι, τώρα έφτασα, πριν λίγο. Πώς πάμε; Εδώ όλα εντάξει;

ZED

Όλα καλά, όπως τα είχες προβλέψει. Η κυβέρνηση τσίμπησε μετά το άνοιγμα της τράπεζας, κάτσε να σου δείξω νούμερα *(Γυρνάει το laptop προς το μέρος του Μάριο)*.

ΜΑΡΙΟ

(Ο Μάριο εξετάζει προσεκτικά τα νούμερα).

Μια χαρά, αν εξαιρέσεις το κλιματιστικό. Τι έγινε, δε δουλεύει;

ZED

Παρήγγειλα καινούργιο, αλλά ακόμα να το φέρουν. Άσε, υποφέρω, μέρες τώρα. Τι περιμένεις; Αν δεν πάω ο ίδιος να το παραλάβω, να το εγκαταστήσω μόνος μου, θα έρθει σε κανένα χρόνο, δεν είμαστε Ευρώπη εδώ.

ΜΑΡΙΟ

Καλά θα κάνεις να πας, βλάπτει το προφίλ μας η ζέστη.

ZED

Χα χα, όλα τα σιέφτεσαι. Ξέρεις η κυβερνητική επιτροπή μού πρότεινε να κατέβω για δήμαρχος.

ΜΑΡΙΟ

Σοβαρά ; Συγχαρητήρια.

ZED

Ναι, θα βάλω υποψηφιότητα στις επόμενες εκλογές.

ΜΑΡΙΟ

Αν τα καταφέρεις και πάρεις ψήφους θα ελέγχεις εσύ τις εισαγωγές της General Recycling στη χώρα. Μη μας κολλήσει κανένας τρελός από τη Green Peace και δεν ξέρουμε πώς να τον ξεφορτωθούμε.

ZED

Μην σιας, τα πράγματα εδώ δουλεύουν αλλιώς. Ανάβεις μια φωτιά και καις τα σκουπίδια σου. Δε σε ενοχλεί κανένας. Δικά σου δεν είναι;

ΜΑΡΙΟ

Ξεχνάς πως από τον καπνό σκοτεινιάζει όλος ο ουρανός του Λάγος. Δε μου λες, αυτό το «χάσμα οφθαλμού» που είναι έξω παρκαρισμένο, δικό σου είναι;

ZED

Ναι, καλό ε;

ΜΑΡΙΟ

Μπράβο, καλά τα καταφέρνεις. Πάρε κι αυτό από μένα. Ένα μικρό δώρο, ταιριάζει με το αμάξι (του δίνει ένα κουτί).

ZED

Γιατί; Σε ευχαριστώ, πάντως (το ανοίγει) Μα αυτό είναι το Rolex σου!

ΜΑΡΙΟ

Ναι, θέλω να το φοράς εσύ, Zed, γιατί σου είμαι ευγνώμων. Θυμάσαι όταν πρωτογνωριστήκαμε, που με κουβάλησες από το μπαρ; Το Rolex είχε πέσει στο γκαράζ και ομολογώ πως σε υποψιάστηκα ότι ... το είχες πάρει εσύ. Δέξου το λοιπόν σαν συγνώμη, που... που...σιέφτηκα άσχημα για σένα.

ZED

Μα εγώ...

ΜΑΡΙΟ

Είσαι η συνέχεια μου, Zed.

ZED

Μη μιλάς, έτσι. Ο γιος σου είναι .... ο γιος σου!

ΜΑΡΙΟ

Δε λέω ότι δεν αγαπώ τον Έσθον, αλλά κάποτε....έκανε ένα άνοιγμα... ήταν μέτοχος στην εταιρεία και....

ZED

Δεν πήγε καλά;

ΜΑΡΙΟ

Όχι, δεν πήγε. Ήταν νέο στέλεχος τότε, άπειρος. Με παρότρυνε να ανοιχτούμε, είχαμε βάλει υψηλές εγγυήσεις, είχα κακό προαίσθημα, αλλά τον ακολούθησα....βλέπεις.

ZED

Κατάλαβα.

ΜΑΡΙΟ

Αντί για εξονυχιστικό έλεγχο, όπως συνηθίζω εγώ, πριν προβώ σε επιχειρηματικές ενέργειες, εκείνος απλώς ρίσκαρε....

ZED

Πώς ξεμπλέξατε;

ΜΑΡΙΟ

Κακήν κακώς, τα πήρα όλα επάνω μου, για να τον ξελασπώσω. Αποσύρθηκε έπειτα, τελείωσαν όλα και μεταξύ μας, βέβαια.

ZED

(Σιωπή)

ΜΑΡΙΟ

Για πρώτη φορά στη ζωή μου αισθάνθηκα τόσο εξουθενωμένος, απογοητευμένος, από τον ίδιο μου το γιό.

(Γιάυση).

Την είδες, από τότε;

ZED

Τη Λατίσα; Ναι, τη βρήκα.

ΜΑΡΙΟ

Πού είναι; Έχει αλλάξει αριθμό.

ZED

Δεν ξέρω πού μένει. Συχνάζει στο καφενείο που συναντιούνται οι οδηγοί για Safari. Με απέφυγε..... της ζήτησα συγγνώμη.

ΜΑΡΙΟ

Τα χρήματα που βάζω κάθε μήνα στον τραπεζικό της λογαριασμό, μένουν ανέγγιχτα.

ZED

Η Λατίσα δεν είναι σαν τις περισσότερες γυναίκες. Ούτε σαν τις κοπέλες του Λάγος.

ΜΑΡΙΟ

Δηλαδή;

ZED

Εδώ τα κορίτσια ψάχνουν τον κατάλληλο γαμπρό. Πλούσιο άντρα ή πλούσιο εραστή, ή και τα δύο. Η Λατίσα είναι αλλιώς, το χρήμα δεν την αφορά.

ΜΑΡΙΟ

Το γνωρίζω, γι' αυτό την ερωτεύτηκα.

ZED

Φίλε μου, και σ' αυτό μοιάζουμε, εμένα με έδιωξε.

ΜΑΡΙΟ

Λέω να πάω να τη βρω.

ZED

Σου λέω να πας, να προσπαθήσεις! Νοικιάζει τον ένα ή τον άλλο οδηγό για Safari, από το καφενείο. Ίσως χρειαστεί να περιμένεις καμιά βδομάδα, μέχρι να εμφανιστεί. Εγώ, έτσι την πέτυχα.

ΜΑΡΙΟ

Έχεις δίκιο, φίλε μου, θα πάω. Ας περιμένω, όσο χρειαστεί. Ας περιμένω.

Σκηνή 11

(Η Λατίσα, ντυμένη με φαρδιά ρούχα και μπότες, ετοιμάζει τον ταξιδιωτικό της σακ. Βλέπει το Μάριο).

ΛΑΤΙΣΑ

Γιατί ήρθες; Πώς με βρήκες;

ΜΑΡΙΟ

Έπρεπε να έρθω. Ο Zed μου είπε πως.....

ΛΑΤΙΣΑ

Αφοσιωμένος ο Zed, ό,τι του αναθέσεις το φέρνει εις πέρας. Σωστό λαγωνικό, δαγκώνει κιόλας; (*Δεν τον κοιτάει, συνεχίζει να φτιάχνει το σακ της*).

ΜΑΡΙΟ

Μου έλειψες τόσο, πέρασε ένας χρόνος από εκείνη την ημέρα..... Είσαι ακόμα πιο λαμπερή, πιο.... πιο ....πιο....Έχεις αλλάξει.

ΛΑΤΙΣΑ

Η μικρή αντιλόπη βγήκε για κυνήγι....

ΜΑΡΙΟ

Έρχομαι στο καφενείο κάθε μέρα, εδώ και μια εβδομάδα....σε ψάχνω. Επίτρεψε μου να σου εξηγήσω.

ΛΑΤΙΣΑ

Πότε το σκέφτηκες; Πες μου, το σχεδίασες;

ΜΑΡΙΟ

Τι;

ΛΑΤΙΣΑ

Πες μου, το σχεδίαζες μήνες, πριν, πριν, πριν....αυτό...αυτό; Πότε έβαλες το Zed στο κόλπο; Πώς τον έπεισες; «Μαζί με τη δουλειά», του είπες «πάρε και τη γιόμενα»;

ΜΑΡΙΟ

Όχι, για το θεό, Λατίσα, σου περνάει από το μυαλό ότι...ότι...; Εγώ, για σένα...για σένα, το έκανα...ένα ερωτικό παιχνίδι ήταν...νόμισα...πως θα σου άρεσε...

ΛΑΤΙΣΑ

Ποιο, ποιο; Τι; Μπορεί να μου αρέσει να με βιάζουμε; Δυό σκυλιά πέφτουν με δύναμη πάνω μου. Μυρίζω τον ιδρώτα τους καυλωμένο. Οι γλώσσες τους στο λαιμό μου. Ουρλιάζω.

ΜΑΡΙΟ

Δεν...δεν το ήθελα...δεν ήταν...δεν ήταν...Συγχωρέσε με.

ΛΑΤΙΣΑ

Να σε συγχωρέσω;

ΜΑΡΙΟ

Με τρέλανες τόσο που έκανα τις λάθος κινήσεις. Ο πόθος μου για σένα με καταπίνει σαν σκοτάδι. Ένα παιχνίδι, ήταν...θα το παίζαμε οι τρεις μας. Συγχώρεσε με. Πόσο ανήμπορος, χαμένος, νιώθω όταν σε βλέπω μπροστά μου!

ΛΑΤΙΣΑ

Ένα παιχνίδι για τρεις; Με ρώτησες αν θέλω να το παίζω.

ΜΑΡΙΟ

Όχι, δεν...ήμουν βέβαιος.....Βασανιζόμουν, ήμουν βέβαιος πως θα σε έχανα. Πως το σώμα μου θα πάψει να σου αρκεί. Χρησιμοποίησα το σώμα του Zed αντί για το δικό μου. Για την ηδονή σου.

ΛΑΤΙΣΑ

Χρησιμοποίησες, σωστά το είπες! Το σώμα του, το σώμα μου. Όπως χρησιμοποιείς, όποιον βρεθεί μπροστά σου, όταν έχει κάτι που χρειάζεσαι, εσύ.

ΜΑΡΙΟ

Δεν είναι αλήθεια ....αυτό.

ΛΑΤΙΣΑ

Ξέρεις, δεν είσαι ο πρώτος άντρας που μου..... το έκανε αυτό! Υπήρξε πριν από σένα και κάποιος άλλος, που νόμισε κι αυτός, όπως εσύ, πως ξέρει τι λαχταρώ. Ούτε εκείνος, ούτε εσύ δε με ρώτησες,....αν θέλω.

ΜΑΡΙΟ

Γύρνα κοντά μου, σε παρακαλώ! Δεν έχω τίποτα πέρα από σένα. Εδώ είναι το εισιτήριο για τη Βασιλεία. Αν με συγχωρέσεις, θα πετάξουμε αύριο μαζί προς μια καινούργια ζωή!

ΛΑΤΙΣΑ

Ό,τι μου χάρισες μέχρι τώρα ήταν για δική σου χαρά. Έτρεχα πίσω από τη χαρά σου, στο δικό σου δρόμο. Να γίνω ένα με σένα, μου αρκούσε.

ΜΑΡΙΟ

Διάλεξε εσύ τώρα, Λατίσα, εγώ σ' ακολουθώ.

ΛΑΤΙΣΑ

Τραβάω προς την αντίθετη κατεύθυνση, δε θα σ'αρέσει. Έπιασα δουλειά στο φυσικό πάρκο, δυο ώρες δρόμος από εδώ.

(Τον κοιτάει).

ΜΑΡΙΟ

(Της αφήνει το εισιτήριο).

Ό,τι πεις. Ανυπομονώ να έρθει το αύριο.

Σκηνή 12

(Αίθουσα αναμονής αεροδρομίου. Ο Μάριο κρατάει τη Λατίσα αγκαλιά).

ΜΑΡΙΟ

Σαν όνειρο μου φαίνεται.

ΛΑΤΙΣΑ

Μια προσπάθεια να συναντηθούμε, είναι.

ΜΑΡΙΟ

Θες να εγκαταλείψω την εταιρεία;

ΛΑΤΙΣΑ

Πέντε χρόνια μαζί *(παύση)* Θα συνεχίσω ό,τι άρχισα...στο Λάγος.

ΜΑΡΙΟ

Κάνε προς το παρόν ένα διάλειμμα, εγώ τακτοποιώ γρήγορα κάποια θέματα στη δουλειά.

(Η Λατίσα κοιτάει ανήσυχια γύρω της σαν να περιμένει κάτι).

ΜΑΡΙΟ

Πάμε στην τουαλέτα, θέλω να σε πάρω αυτή τη στιγμή.

(Η Λατίσα τον ακολουθεί. Ακούγονται υπερβολικοί ήχοι και κρωξιματα από άγρια ζώα, όπως στη σκηνή 9, που μπερδεύονται με ήχους αεροπλάνων. Η Λατίσα κι ο Μάριο βγαίνουν από τις τουαλέτες. Τους πλησιάζει η αστυνομία του αεροδρομίου).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Ο κύριος Μάριο Ε. ;

ΜΑΡΙΟ

Μάλιστα, αυτό απαγορεύεται, βέβαια *(εννοώντας την ερωτική πράξη)*. Σωστά, μας πιάσατε στα πράσα.

(Είναι αμήχανος, τραβάει το πορτοφόλι του απ το σακάκι του).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Θα μπορούσατε να με ακολουθήσετε στο γραφείο του αεροδρομίου, παρακαλώ. Έχει γίνει καταγγελία για οικονομικό έγκλημα εις βάρος σας. Όπως επίσης καταγγελία για φοροδιαφυγή, πλαστογραφία δημοσίων εγγράφων, εξαπάτηση των δημοσίων αρχών και εξαγωγή παράνομου συναλλάγματος.

ΜΑΡΙΟ

Δεν είναι δυνατόν! Σας παρακαλώ, απαιτώ....

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Έχει αρχίσει έρευνα για την εταιρεία General Recycling και ως επί το πλείστον έχουν κατασχεθεί τα βιβλία κι οι υπολογιστές της επιχείρησης.

ΜΑΡΙΟ

Ποιος έκανε την καταγγελία; Είναι γνωστό;

ΛΑΤΙΣΑ

Εγώ, Μάριο. Εγώ κατήγγειλα εσένα και το Zed, εγώ έδωσα τα στοιχεία της General Recycling, τα πραγματικά στοιχεία.

ΜΑΡΙΟ

Με εκδικείσαι;

ΛΑΤΙΣΑ

Σου είπα, ταξιδεύω για αλλού. Δε θα σ' αρέσει.

ΜΑΡΙΟ

Κι όμως πριν λίγο...

ΛΑΤΙΣΑ

Ναι, σε άφησα....τόσες φορές...σε ήθελα...να μεις μέσα μου... στο ζητούσα. Όμως ο πόθος μου δε σου έφτανε, εγώ.... Τίποτα δε σου αρκεί, πάντα ζητάς παραπάνω.

ΜΑΡΙΟ

Όχι, αγάπη μου! Δεν... τι ειρωνεία!

ΛΑΤΙΣΑ

Άκου, στα υψόμετρα του Θιβέτ ζει η λεοπάρδαλη του χιονιού. Είναι είδος προς εξαφάνιση. Χρειάζονται μήνες παρακολούθησης, για να την πετύχεις. Βδομάδες μέχρι να ανακαλύψεις τα χνάριά της, που σβήνονται συνέχεια απ' το χιόνι και να τα ακολουθήσεις.

ΜΑΡΙΟ

Τι;

ΛΑΤΙΣΑ

Εκεί θα πάω, θα κάνω φωτορεπορτάζ γι' αυτό το ζώο....., με περιμένουν.

ΜΑΡΙΟ

Στάσου.... Με αποδεσμεύεις, με αυτό.....Με την καταγγελία....Το ξέρεις;....Άθελά σου.

ΛΑΤΙΣΑ

Νομίζεις; Θα μπεις φυλακή.

ΜΑΡΙΟ

Σου δίνω τη ζωή μου. Πάρτην. Είμαι ελεύθερος, για την αγάπη σου. Βοήθησε με να ζήσω!
Θα γυρίσεις;

ΛΑΤΙΣΑ

Δεν ξέρω *(φεύγοντας)* Είναι μακρύ το ταξίδι.

ΤΕΛΟΣ